

1

Toen Jonah het bloed rook, besepte hij dat het foute boel was. De kade was aardedonker. De lantaarnpalen werkten geen van alle en de vervallen pakhuizen waren in duisternis gehuld, verlaten restanten uit een ander tijdperk. Het tafereel had in de koplampen van de oude Saab wel iets weg van een industriële spookstad. Starend door de voorruit werd Jonah eraan herinnerd dat hij weliswaar al bijna zijn hele leven in Londen woonde, maar dat er nog steeds plekken waren waarvan hij het bestaan zelfs niet vermoedde. En die hij, als hij nu zo naar deze plek keek, ook liever niet wilde kennen.

De kade was lastig te vinden geweest. Hij maakte deel uit van een verlaten stuk van de Thames, een onontwikkeld stuk oever dat niet op de kaarten-app op zijn telefoon stond. Hij had alleen wat vage aanwijzingen gekregen en had verschillende keren moeten omkeren omdat de uitgesleten weg dood bleek te lopen. Hij had de auto zojuist op een braakliggend terreintje vol onkruid geparkeerd, tegenover een lange bakstenen muur. Aan de overkant van de rivier fonkelde een sierlijke lichtjesketting van alle luxeappartementen, cafés en restaurants die daar zaten. Aan deze kant was alles donker. Om de een of andere reden had men bij de grootschalige herontwikkeling van het havengebied deze doodlopende tak van de rivier overgeslagen. Hoewel dat gezien de naam ook weer niet zo verwonderlijk was. Hij dacht eerst dat het een grap was, maar nee. Het bewijs ervan bevond zich recht voor zijn neus op een roestig straatnaambord.

Slaughter Quay.

Een paar uur eerder had hij na de wapentraining met een paar anderen van zijn team nog heerlijk op een terrasje gezeten op deze zomeravond. Zijn telefoon was overgegaan toen hij aan de bar stond te wachten op hun bestelling. Hij had het nummer niet herkend en had overwogen niet op te nemen. Maar omdat er toch nog anderen voor hem op hun beurt stonden te wachten, had hij dat na een paar tellen toch gedaan.

‘Jonah? Met mij.’ En daarna, voor het geval hij hem niet herkende: ‘Gavin.’

Ook al had hij die stem al bijna tien jaar niet meer gehoord, de jaren vielen in één keer weg. Zoals dat ook met zijn maaginhoud dreigde te gebeuren.

‘Ben je er nog?’

Jonah liep zonder nog aan zijn bestelling te denken naar een wat rustiger deel van het café. ‘Ja, wat is er?’

‘Ik heb je hulp nodig.’

Hij merkte dat hij zijn kaken automatisch op elkaar hield geklemd. *Niet eens even een ‘hoe gaat het?’ of ‘dat is lang geleden’.* ‘Hoezo heb je mijn hulp nodig?’

‘Omdat jij de enige bent die ik kan vertrouwen.’

Jonah wist van verbazing even niets te zeggen. ‘Je moet me echt wat meer info geven.’

Er viel een stilte. ‘Ik heb het verknald. Ik had het helemaal verkeerd. Alles...’

‘Waar heb je het over?’

‘Dat leg ik je straks wel uit als je hier bent.’

‘Jezus, je denkt toch niet echt dat ik...’

‘Op de zuidoever staat een oud pakhuis, het heet daar Slaughter Quay,’ praatte Gavin snel verder. ‘Je hebt niks aan je navigatiesysteem, maar ik app je de route wel. Het is het laatste pakhuis op de kade. Ik wacht je daar om twaalf uur buiten op.’

‘Nu, vanavond? Dat meen je toch niet serieus, hè?’

‘Je begrijpt het straks wel.’ En toen gebruikte Gavin een woord

dat Jonah hem in al die tijd dat ze bevriend waren geweest nog nooit had horen zeggen. ‘Alsjeblieft.’

Daarna werd de verbinding verbroken. *Shit.*

‘Hé, gaat-ie?’ Het was Khan, een andere brigadier van SCO19, de vuurwapeneenheid van de Londense politie. Zijn toch al stevige schouder- en nekpartij was ook nog eens heel gespierd, zijn witte T-shirt spande om zijn bovenarmen en borstkas. Jonah had hem eens een deur zien intrappen; de schutter erachter lag naderhand halverwege de kamer. Maar buiten dienst was hij een familieman, en hij was degene van hun eenheid naar wie iedereen ging als ze ergens mee zaten.

Hij stopte zijn telefoon weg en knikte. ‘O ja hoor, gewoon iemand die ik al een tijdje niet meer heb gesproken.’

‘En hij zat met een probleem?’

Jonah wist niet goed wat hij daarop moest antwoorden. ‘Het is waarschijnlijk niks, maar hij klonk...’

Hij maakte zijn zin niet af omdat iemand hem op dat moment in zijn rug porde. ‘Ik dacht dat je onze drankjes ging halen? Godsamme zeg, ik zou nog sneller bier kunnen brouwen dan jij wordt bediend.’

Jonah draaide zich om naar de gespierde vrouw die fronsend naar hem op stond te kijken. Zo keek Nolan wel vaker. De politievrouw was kleiner dan hij en kwam nauwelijks tot Khans schouder, maar als het erop aankwam zou hij niet weten op wie hij zijn kaarten zou inzetten. En al helemaal niet als het jouw beurt was om een rondje te geven.

Khan wierp haar zijn speciale brigadiersblik toe. ‘We zijn hier even in gesprek, ja.’

‘Ah, oké.’ Ze wachtte even. ‘Geef mij het geld dan maar, dan haal ik het wel.’

Jonah schoot in de lach. ‘Nee nee, laat maar, ik ga al.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Khan.

‘Ja, geen probleem,’ schokschouderde hij. ‘Het is vast niks.’

En dat bleef hij onderweg naar de bar tegen zichzelf zeggen. Gavin mocht het mooi zelf oplossen, waar hij dan ook in verzeild was geraakt. Hij was hem niets verschuldigd. Helemaal niets.

Toch zat het telefoontje hem niet lekker. En toen hij even later

naar hun tafeltje liep met de bestelling spookte dat ene zinnetje van Gavin nog door zijn hoofd: *Jij bent de enige die ik kan vertrouwen.*

Ooit was dat misschien inderdaad het geval. Er was zelfs een tijd dat Jonah hetzelfde zou hebben beweerd. Hij kende Gavin al eeuwen. Ze waren onafscheidelijk geweest op de middelbare school, waren samen bij de Londense politie gegaan, hadden samen de politieopleiding doorlopen en waren daarna bij hetzelfde wijkbureau ingedeeld. Gavin was altijd de extraverte van hen tweeën geweest, met een goedelijke en goedlachse uitstraling. Maar daaronder ging een enorm competitieve aard schuil. Ze waren huisgenoten geweest, ook nog nadat Gavin al voor zijn rechercheursexamen was geslaagd en ging werken voor wat toen nog de Specialist Crime Directorate heette, dat zich bezighield met mensensmokkel en georganiseerde misdaad. Jonah had zelf ook een tijdlang overwogen rechercheur te worden. Zijn leidinggevendenden zeiden dat hij over de juiste vaardigheden beschikte en hadden hem aangemoedigd om zich voor de opleiding op te geven. Maar om de een of andere reden – misschien omdat hij zich niet graag door anderen liet vertellen wat hij moest doen – had hij een ander pad gekozen. Tot zijn eigen verrassing had hij gekozen voor de strenge opleiding van SCO19 en was hij toegelaten tot deze elite-eenheid van de Metropolitan Police. Gavin had de draak gestoken met zijn beslissing en hem een adrenalinejunkie genoemd. Maar ze waren vrienden gebleven. En toen Jonah iets kreeg met Chrissie en Gavin iets met Marie waren ze een hecht vriendenclubje geworden. Avondjes uit, samen op vakantie. Dat waren fijne tijden geweest.

Alleen was dat inmiddels jaren geleden. In een heel ander leven. Dus waarom dook Gavin nu opeens uit het niets op en vroeg hij Jonah om hulp? Aan twee dingen had het Gavin nooit ontbroken: aan vertrouwen en vrienden. Hij moest wel wanhopig zijn om hem te bellen. En uiteindelijk gaf dat de doorslag. Want hoezeer hij het ook probeerde te negeren, hij kwam steeds weer op hetzelfde terug.

Dat Gavin bang had geklonken.

En dus had hij zich verontschuldigd bij zijn collega's en was in de auto gestapt.

En nu stond hij hier, op een of andere kade op een godverlaten plek. Hij zette de motor van de Saab af, pakte een zaklamp uit het dashboardkastje en opende het portier. Hij zag een Audi staan waarvan hij aannam dat die van Gavin was, maar verder was er geen enkel teken van leven. Een overwoekerd paadje leidde naar de donkere silhouetten van lege pakhuizen en industriepanden, met daarachter een glimp van de door de sikkelmaan verlichte zilveren rivier. Jonah knipte de zaklamp aan en begon te lopen.

Het pad voerde hem naar een smalle steeg tussen de dichtgetimmerde panden. Op een ervan was nog vaag de oude belettering zichtbaar: JOLLEYS LOOIERIJ. KWALITEITSHUIDEN EN -VACHTEN. Op andere gebouwen viel te lezen dat er een vleesgroothandel of vleesverwerkingsbedrijf had gezeten, en een enorm hangarachtig gebouw verderop bleek een abattoir te zijn geweest. Slaughter Quay was een toepasselijk gekozen naam.

Het was geen fijne plek om 's nachts te zijn. Hij had normaal gesproken geen moeite met donkere plekken, maar hij betrapte zichzelf er nu op dat hij zijn oren spitste om te horen of er behalve zijn eigen voetstappen nog andere klonken. Hij was opgelucht toen hij aan het eind van de steeg eindelijk op de kade uitkwam. Het watergekabbel klonk hier luider. Uit het brokkelige asfalt staken kapotte keien omhoog en het rook er bedompt, naar zout water, rottend wier en stookolie. In het pikzwarte water lagen een paar boten tegen elkaar aangemeerd, dobberend in een asynchroon ritme. De stilte werd alleen doorbroken door het doffe gebonk en geknars van de boegen die tegen elkaar aan schuurden. Verderop lag een grotere schuit een eindje van de andere af. Er klonk opeens gesis toen hij erlangs liep. Geschrokken zwaaide hij de zaklamp in de richting van het geluid. Tot zijn geruststelling zag hij een paar kattenogen oplichten in de lichtbundel. Het schurftige dier zat in de schaduw van een dekluike met een aangevreten hamburger tussen zijn poten. Een van zijn ogen zat half dicht door een verwonding of infectie. Met het andere oog loerde hij naar Jonah terwijl hij een waarschuwend gejang liet horen.

‘Rustig maar, je hoeft het niet met me te delen,’ mompelde Jonah.

Hij draaide zich om en zag in het licht van de zaklamp de sierlijke letters op de boeg van de schuit: *The Oracle*. De naam werd deels aan het oog onttrokken door een autoband die aan de zijkant dienstdeed als stootkussen, maar toen hij stilhield om die wat beter te bekijken werd hij er door nieuw kattengeblaas aan herinnerd dat hij hier niet welkom was.

‘Ja ja, ik ga al.’ Hij liep verder over het zompige terrein, waar zijn schoenen half in wegzakten. Hij was nu bijna bij het einde van de kade, waar nog een laatste pakhuis stond, dat aan twee kanten door water werd begrensd. De voorgevel was half verscholen achter een raamwerk van steigers, met rafelig, gescheurd, doorschijnend polyethyleen ervoor. Er stond een verzakt hek van draadgaas omheen, waardoor hij niet verder kon.

En er was niemand.

Jonah vloekte en keek hoe laat het was. Bijna tien over twaalf. Hij was aan de late kant, maar ook weer niet zó laat. Zou Gavin het hebben opgegeven en zijn weggegaan? Nee, want hij had net die Audi zien staan. Hij was er automatisch van uitgegaan dat die van Gavin was; het lag immers niet voor de hand dat er hier op dit tijdstip nog iemand anders was.

Maar waar was Gavin dan?

Hij liet de zaklamp over de omgeving gaan, maar de kade bleef kop-pig stil en donker. Naarmate de minuten verstreken voelde hij een steeds grotere knoop in zijn maag ontstaan. En om tien voor halfeen belde hij het nummer waarmee Gavin hem had gebeld. *Gavin, neem nou op*, dacht hij terwijl de telefoon overging. Hij werd zich al luisterend bewust van een ander gerinkel, maar dan veel zachter. Ergens achter hem.

Het kwam vanuit het pakhuis.

Hij draaide zich om en staaarde door het gaashekwerk. Toen hij naar de voicemail werd doorgeschakeld, klonk er nog een laatste rinkeltje vanuit het onverlichte pand. En daarna was er stilte. De knoop in zijn maag werd groter toen hij het nummer nog een keer belde. Het eenzame gerinkel begon opnieuw en dit keer was er geen twijfel mogelijk dat het vanuit het pakhuis kwam.

O, shit...

Hij hing op en staaarde door het kruiswerk van metalen schakels naar het donkere pand. Achter de deels bedekte steigers viel alleen een vaag staketsel van schaduwen en rechte hoeken te zien. Hij overwoog te bellen voor versterking, maar als Gavin gewond was zou dat te lang duren. En er was nog steeds een kans dat het vals alarm was. Zo voelde het alleen niet, en hij besepte dat hij geen keus had.

Hij zou naar binnen moeten gaan.

‘Jezus, Gavin,’ mompelde hij.

Midden in het hekwerk zat een groot metalen toegangshek. Er hing een stevig hangslot aan, maar een eindje verderop ontdekte hij een gat in het gaas waar hij zich doorheen kon wurmen. Hij liep over het brokkelige asfalt naar het pakhuis en duwde op de plek waar hij twee grote hangarachtige deuren zag het plastic opzij. Die zaten op slot, maar ernaast zat een kleinere deur die met het piepende geluid van roestige scharnieren naar binnen openzwaaide toen hij ertegen-aan duwde.

Jonah scheen met de zaklamp in de deuropening. Het licht verdween in een lege, donkere ruimte met op liggers lijkende stalen pilaren die naar een hoog plafond liepen.

‘Gavin? Hallo! Ben je daar, Gavin?’

Zijn stem galmde kort en werd al snel opgeslokt. Hij stapte over de drempel naar binnen toen het weer stil werd. Er hing een klamme, bedompte lucht in het pakhuis en de gewijde stilte voelde benauwend. Hij pakte zijn telefoon en belde Gavins nummer nog een keer. Het gerinkel ergens in de duisternis deed schokkend luid aan. Het kwam zo te horen van verder naar achteren. Hij liep in de richting van het geluid en ving achter een van de stalen pilaren een zwak schijnsel op. De telefoon lag daar inderdaad op de grond, met zijn naam opgelicht op het schermpje. Het doofde uit toen hij ophing.

Jezus christus, Gavin, waar ben je in godsnaam in verzeild geraakt? En ik nu ook.

Hij scheen met de zaklamp om zich heen. Links zag hij een slordige stapel ruw gezaagde planken, zakken met kalk en cement en rollen

doorschijnend plastic. Maar Gavin was nergens te bekennen. Op dat moment viel de lichtbundel van de zaklamp op iets anders. Op de grond lag een politiebade, met de kant waarop een fotootje en de naam en rang van de eigenaar te lezen vielen naar boven.

Gavin McKinney, Detective Sergeant.

Er zat een donkere vlek op. Hij voelde in zijn binnenste iets om-draaien toen hij besepte wat het was. Op datzelfde moment zag hij de donkere spatten op de flagstones ernaast. Ze glinsterden als olie, maar hij wist dat het geen olie was. Hij rook het nu ook, weliswaar vaag maar onmiskenbaar.

De metaalachtige geur van bloed.

De zwarte spetters vormden een spoor dat in de schaduwen verdween. Hij volgde het met bonzend hart. Het spoor eindigde bij twee deuren in een kale bakstenen muur. Op de afbladderende verf van een ervan hing een bordje waar LAADPERRON op afgedrukt was. De deur stond op een kier, aan de grendel bungelde een groot hangslot. Jonah aarzelde. Het zou het verstandigst zijn om terug te gaan, een noodoproep te doen en geüniformeerde agenten en ambulance-personeel te laten uitzoeken wat er zich aan de andere kant van die deur bevond.

Alleen zou Gavin tegen die tijd al dood kunnen zijn.

Hij duwde zachtjes tegen de deur, die piepend openzwaaide. Hij stapte snel naar binnen, met de grote zaklamp voor zich uit gestoken voor het geval iemand hem zou aanvallen. Er gebeurde niets. Hij zag dat hij in een langgerekte ruimte stond. Aan een verroeste lier bevestigd aan een rail in het plafond hingen zware kettingen. Erachter zat een grote houten schuifdeur met metalen beugels. Hij vermoedde dat de dockdeur op de kade uitkwam, waar de boten vroeger kwamen laden en lossen.

‘Gavin?’

Ergens in de duisternis drupte water met een melodieuw getinkel. Gavin antwoordde niet. De geur van bloed was sterker geworden en vermengd met iets anders. Met een weeïge, dierlijke stank. Hij richtte de zaklamp op de vloer om te zien waar de bloedspatten naartoe leid-

den. De lichtbundel gleed langs steigerpalen en een hoop verkreukeld plastic naar iets heel anders.

Een paar benen.

Jonah zette snel een paar stappen vooruit, en hield toen zijn pas in. In de lichtbundel van de zaklamp zag hij een groot stuk plastic met daarop een man die op zijn buik lag. Zijn armen waren achter zijn rug vastgebonden met een tiwrap, om zijn enkels zat er ook een. Hij kon het gezicht van de man niet zien, maar zelfs na tien jaar herkende hij de tengerere bouw en de donkere krullen onmiddellijk. Krullen die nu vastgekoekt waren met bloed. Het lichtte zwart op in het schijnsel van de zaklamp, een stroperige plas die zich over het doorschijnende zeil en de flagstones had verspreid en als een donker aureool uitwaaierde.

Jonah hervond zijn stem. ‘Gavin...?’

Niets. Gavins lichaam straalde een veelzeggende stilte uit. In het donkere haar waren bleke botsplinters en verbrijzeld weefsel te zien. Hij zag bovendien dat het bloed niet meer stroomde. Op het plastic zeil en de stenen was het deels al gestold. Toch moest hij het zeker weten. Hij bukte zich voorzichtig zonder het bloed aan te raken en drukte zijn vinger vlak onder de kaak tegen Gavins hals. De huid was koud en slap, met stoppels van een dag of twee, maar zonder waarneembare hartslag.

Hij richtte zich als verdoofd op en zette een stap achteruit. Toen hoorde hij opeens iets en draaide hij zich heel snel om. Maar er was niemand. Even later was het *pling* van het druppende water weer het enige waarneembare geluid. Hij ademde diep uit. Er was geen enkele twijfel meer over wat hem nu te doen stond. Dit was een plaats delict. Hij moest hier weg en het melden zonder de boel nog meer te contamineren.

Hij probeerde niet te denken aan wat er voor hem op de grond lag en pakte zijn telefoon. Geen bereik. Gavins telefoon had het in het hoofdgedeelte van het pakhuis net wel gedaan, dus dan kwam het signaal waarschijnlijk niet door de dikke binnenmuur van het laadperron heen. Hij liep terug naar de deur toen een nieuw geluid

hem tegenhield. Het was te zwak om te duiden, maar hij wist zeker dat het geen waterdruppels waren. Hij bleef staan om te luisteren. Eerst hoorde hij alleen het bloed in zijn oren suizen, toen klonk het geluid weer. Ditmaal duidelijker.

Geritsel van plastic.

Zijn nekharen stonden rechtovereind terwijl hij zich omdraaide naar de berg plastic een paar meter verderop. Hij zag nu pas dat het niet één grote hoop was, maar drie afzonderlijke grote rollen. Het had bouwafval kunnen zijn, maar in het schijnsel van de zaklamp deden ze hem aan iets heel anders denken.

Aan een cocon.

Jonah werd er als gehypnotiseerd naartoe getrokken. De rollen waren elk een meter of twee lang, met zwart gaffertape eromheen. Ze waren stoffig, bedekt met een wit poeder, waardoor hij onmogelijk kon zien wat erin zat, maar hij besepte nu opeens waar de ranzige, dierlijke geur vandaan kwam die hij eerder had opgemerkt.

Gavins lichaam lag hier niet als enige.

Wegwezen. Nu! Hij deinsde achteruit, maar ving toen weer datzelfde geluid op. Een zijdeachtig, knisperend soort fluisteren. Zo te zien zat een van de hoekjes van de bovenste plastic rol los. Hij bukte zich en schoof het plastic opzij. Eronder, wazig door alle lagen plastic, was een gezicht te zien.

Terwijl hij ernaar staaarde, opende de mond zich en zoog zich aan het plastic vast.

Hij struikelde achteruit en voelde een overweldigende drang om weg te rennen, totdat zijn verstand het weer overnam. Want ten minste één van deze mensen leefde nog.

Alleen waarschijnlijk niet lang meer.

Hij begon aan het plastic te trekken. ‘Rustig maar, ik ga het losmaken.’ Het waren meerdere lagen die om elkaar heen waren gewikkeld en op hun plek werden gehouden door lange repen gaffertape. Hij trok en wrikte in de hoop een uiteinde te vinden dat hij kon vastpakken, maar het zat te strak. Door het doorschijnende omhulsel zagen de wazige gelaatstrekken eruit alsof het lichaam onder water lag, met